

Serius?

In Nederland is het sinds 1986 een goede gewoonte geworden om het Centraal Planbureau de beloften van de verschillende politieke partijen door te laten rekenen op, laten we zeggen, hun gehalte aan realisme. De directe aanleiding daarvoor was dat we collectief beroerd geworden waren van alle leugenachtige en onuitvoerbare onzin die ons tot dan toe in tijden van verkiezingen werd gepresenteerd.

Een land als Spanje kijkt met scheelmakende jaloezie naar dit gebruik, dat het bij monde van *El País* een 'tegengif tegen populisme' noemt (de Volkskrant, 30 maart 2016). Op het Binnenhof zijn er echter inmiddels tegengeluiden te horen. Men vindt de rekenmodellen van het CPB onvoldoende neutraal en, zo is de gedachte, onderwijs, innovatie en milieu zijn geen onderwerpen die in hard cijfermateriaal kunnen worden geperst. Dus, weg ermee!

Wat?!

Als onderwijs niet door onderzoek geobjectiveerd kan worden, wat zijn we dan in hemelsnaam aan het doen met al dat gedoe rond de 'onderzoekende docent', praktijkgericht onderzoek en een site als deze waarop u zich nu bevindt? Weg ermee?

Hoho, even ademhalen. Even terug. Wie zei dat ook weer? Juist, de politiek. Uitgerekend de politiek vindt het CPB niet neutraal. Een vreemde opstelling. Het lijkt erop dat politieke partijen zichzelf wel neutraal vinden (wat ze *per definitie* niet zijn, anders zouden we aan één partij genoeg hebben) en zichzelf bovendien nog serieus nemen ook (wat geen mens verder doet). En wat zeiden ze ook weer precies? Nou, eigenlijk dat beleidsvoornemens op het gebied van onderwijs, innovatie en milieu zich moeilijk in koopkrachtcijfers, banen of economische groei laten vertalen.

Oh, het gaat over beleid! Nee, dat kan met gemak zonder enige duidelijkheid, richtingsgevoel of op evidentie gebaseerde opvattingen. Politiek, zo weten politici, is tenslotte geen harde wetenschap. Voor hun informatie: economie is dat evenmin.